

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδεύεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως εκ των Ελληνικών παιδικών περιοδικών συγγραμμάτων, αληθείς παρασχεόν εις την χώραν ήμιν υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως διαγνώσμα έριστον και χρησιμώτατον εις τους πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είναι προπληρωταί δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν' Ελλάδι λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
 Όδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.— Τόμ. 2ος.

Έν 'Αθήναις, την 22 'Απριλίου 1896

Έτος 17ον.— Άριθ 16

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛ Ο
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 [Συνέχεια' ίδε σελ. 113]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τέλος άπεφάσισε να καταλίπη την θέσιν της ή νύξ προσήγγισε και ήδη έν τε τή στενή κοιλάδι και πορρωτέρω έν τή κοιλάδι του Σόμου ανέβαινον άγριοι λευκοί, ταλαντευόμενοι έλαφροί περίξ των συγκεχυμένων κορυφών των μεγάλων δένδρων' μικρά φύλλα διετρόπων τήδε κάκεισε τó σκότος άναπτόμενα ήμισθεν των ύαλοπινάκων των οικιών, και θόρυβοι άόριστοι διήρχοντο την ήμερον άτιμόσφαιραν, άναμειγμένοι μετ' άουναρτήτων φράσεων άσμάτων.

Ήτο εκανώς γεγυμνασμένη και δεν έροδείτο να διαμείνη βραδύτερον έντός δάσους ή επί της δημοσίας οδού' άλλα προς τί! Είχεν ήδη τι άπερ άλλοτέ τη έλειπεν άθλιώς, στέγην και κλίνην' άλλως τε άφ' ου άφείλε να έγερθή την κλισίαν ένωρίς, έντα πορευθή εις την έργασίαν, προτιμότερον ήτο να πλαγιάση ένωρίς.

Εισελθοῦσα εις τó χωρίον είδεν ότι οι θόρυβοι και τά άσματα, ά είχεν ακούση, εξήρχοντο εκ των καπηλείων ήσαν δε πλήρη οίνοποτών ως και ότε είχεν έλθη, και διά των άνοικτιών αυτών θυρών εξήρχοντο όσμαι καφέ, οίνοπνεύματος θερμού και καπνού, πληροῦσαι την όδον, ως εάν ήτο εύρύ καπιιστήριον. Και τά καπηλεία εξηκολούθουν διαδεχόμενα άλληλα άνευ διαλείμματος, παραπλεύρως ένίοτε, οὔτως ώστε επί τριών οικιών μία τουλάχιστον είχε μικρόν ποταπωλείον. Κατά τά ταξείδια αυτής άνά τας δημοσίας οδούς και πάσας τας χώρας, είχε διέλθη πρό πολλών άμηγύρεων οίνοποτών, άλλ' οὔδαμου είχεν ακούση κατάγον λόγων καθαρών και κραυγαστικών ως τον εξερχόμενον συγκεχυμένον εκ των καταγωγίων εκείνων.

Φθάνουσα εις την αύλήν της Φραγκίτικης παρετήρησε τον Κλέφτιν καθήμενον έντα παρά τώ τραπέζιω, όπως ήδη είχεν ίδη

αυτόν, και εξακολουθούντα την άνάγνωσιν' κηρίον περιβεβλημένον δια τεμαχίου έφημερίδος, έντα προφυλάττη την φλόγα, έστατό πρό αυτού επί τού τραπέζιου και περί αυτό έπτερούγγον πυραύσται και κώνωπες, εκείνος δε οὔδολως έφάνετο φροντίζων περί αυτών, όπως έν περι την άνάγνωσιν αυτου.

Άλλ' όμως ότε ή Πετρίνα διήλθε καρ' αυτόν, ήγειρε την κεφαλήν και την ανεγνώρισε τότε δε εύαρέστουμένος να λαλήση την γλώσσάν του, τή ειπε'

«Αί γ κ ο υ ν τ νάϊ τ ρ ε σ τ του γιο ὀ ».

Πρός ταῦτα δ' εκείνη απήντησε :

« Γ κ ο υ ν τ ί β ν ι γ κ, σέ ρ (καλή σ' έπερα, κύριε).

— Και ποῦ ήσο ; εξηκολούθησεν Άγγλιστί.

— Περιπατόν εις τó δάσος, άπεκρίθη έν τή αυτῇ γλώσση.

— Όλομόναχη ;

— Όλομόναχη' δεν γνωρίζω κανένα εις τó Μαρωκούρ.

— Τότε λοιπόν διατί δεν έμεινες έδω να άναγνώσης ; Δεν υπάρχει πράγμα καλλίτερον την Κυριακήν παρά την άνάγνωσιν.

— Δεν έχω βιβλία.

— Είσαι θυτική ;

— Μάλιστα, κύριε.

«Η Πετρίνα έσπευσε να ένδοθη» (Σελ. 122, στήλ. 6')

— Και ποῦ ήσο ; εξηκολούθησεν Άγγλιστί.
 — Περιπατόν εις τó δάσος, άπεκρίθη έν τή αυτῇ γλώσση.
 — Όλομόναχη ;
 — Όλομόναχη' δεν γνωρίζω κανένα εις τó Μαρωκούρ.
 — Τότε λοιπόν διατί δεν έμεινες έδω να άναγνώσης ; Δεν υπάρχει πράγμα καλλίτερον την Κυριακήν παρά την άνάγνωσιν.
 — Δεν έχω βιβλία.
 — Είσαι θυτική ;
 — Μάλιστα, κύριε.
 — Άς είνε' έγώ θά σου δανείσω μερικά' φέρο υ ε λ (χαίρε). »

— Γ κ ο υ ν τ μ π ά ι, σέ ρ (χαίρετε, κύριε). »
 Έπί τού οὔδου της οικίας εκάθητο ή Τριανταφυλλιά στηρίζουσα τά νῦστα επί τού φύλλου της θύρας άναπαυομένη και άναπνεύουσα καθαρὸν άέρα.
 «Θέλεις να πλαγιάσης ; τή ειπε.
 — Ήθελα και πολύ.
 — Θά σε πάω, άλλα πρωτίτερα πρέπει να συναγορευθῆτε με την θεά Φραγκίσκα' ως μπορούμε'ς τó μαγαζί».
 Την υπόθεσιν διυθετηθείσαν υπό της μάμμης και της έγγόνης, τάχιστ' άπεπράτωσεν ή Πετρίνα, καταβλοῦσα επί της τραπέζης την μίαν και τεσσαράκοντα,

και δεκα ετι λεπτα, φωτισμων της εβδομαδος.

«Ωστε θα καθίσης πλέον εδώ 'ς τον τόπον μας, μικρή μου; εἶπεν ἡ θεία Φραγκίσκα μετὰ πραότητος καὶ εὐμενείας.

- Ἄν εἶνε δυνατόν.
- Ὅτι εἶνε, ἂν θέλῃς νὰ ἐργάζεσαι.
- Τοῦτο θέλω κ' ἐγώ.

- Τὸ λοιπὸν θὰ πτύχῃς. Δὲ θὰ μείνῃς πάντα 'ς τὰ κενήντα λεπτά, θὰ φτάσῃς καὶ 'ς τὸ φράγκο καὶ 'ς τὰ δύο ἀκόμα. Ἄν ἀργότερα κάρῃς κανένα καλὸ ἐργάτη που νὰ κερδίῃ τρία φράγκα, θὰ ἔχετε πέντε φράγκα τὴν ἡμέρα μ' αὐτὰ εἶνε κανεὶς πλούσιος... σὺν δὲν κίνη, μόνο μακριὰ ἀπὸ τὸ πιτό. Εἶνε μεγάλη εὐτυχία ποῦθωκεν ὁ κύριος Βουλουφράν δουλεῖα 'ς τὸν τόπον' δὲν λέω εἶνε ἡ γῆ, ἀλλὰ ἡ γῆ δὲν ἔμπορεῖ νὰ θρέψῃ ὅσους της γυρεύουν νὰ φᾶνε».

Ἐν ᾧ δὲ ἡ γρατὰ τροφὸς ἀπήγγελλε τὸ μᾶθημα τοῦτο μετὰ ἐπισημότητος καὶ αὐθεντίας γυναικὸς συνηθισμένης νὰ σέβωνται τοὺς λόγους της, ἡ Τριανταφυλλιά ἐλάμβανε δέμα λευκὸν ἐκ τινος ἱματιοθήκης, ἡ δὲ Πετρίνα ἦτις ἀκροαμένη παρηκολούθει αὐτὴν διὰ τοῦ ὀρθαλμοῦ, παρετήρει ὅτι αἱ συνδόνες ἄς τη παρεσκευάζον ἦσαν ἐκ προστύχου κιτρίνης δόθνης πρὸς περιτύλιξιν δερμάτων ἀλλ' ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου δὲν κατεκλίνετο πλέον ἐπὶ συνδόνων, ὥστε ὄφειλε νὰ θεωρῆ ἔτι εὐτυχὴ διότι εἶχεν ἐκείνας, καὶ ἂν ἦσαν τραχεῖαι. Ἡ Ρουκερὴ ἦτις περιδεύουσα οὐδέποτε ἐδαπάνη εἰς κλίνην, οὐδὲ διανοήθη κἄν νὰ τη παράσχῃ τὴν τέρφιν αὐτὴν, πολὺ δὲ πρὸ της εἰσόδου αὐτῶν εἰς Γαλλίαν αἱ συνδόνες τοῦ ἀμαξίου των, πλὴν τῶν χρησιμευουσῶν εἰς τὴν μητέρα, εἶχον παληθῆ ἢ ἐξηφανίσθησαν εἰς ῥάκη.

Ἐλαβε τὸ ἥμισυ τοῦ δέματος καὶ παρακολούθησα τὴν Τριανταφυλλίαν διήλθε μετ' αὐτῆς τὴν αὐλήν, ἐν ἣ εἰκοστὺς ἐργατῶν, ἀνδρῶν γυναικῶν παιδιῶν, ἐκάθητο ἐπὶ κορμῶν δένδρων, καὶ ἐπὶ λίθων ἀναμένοντες τὴν ὄραν τοῦ ὕπνου, συνδιαλεγόμενοι καὶ καπνίζοντες.

Πῶς δὲ κἀντες οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ κατοικήσιν ἐν τῇ παλαιᾷ οἰκίᾳ ἦτις δὲν ἦτο μεγάλη;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπήντησεν ἡ θεὰ τοῦ ὑπερφύου, ὅτε ἡ Τριανταφυλλιά ἀνῆψε μικρὸν κηρίον ὑπάρχον ὀπισθεν πλέγματος ἐκ σύρματος σιδηροῦ. Ἐντὸς χώρου μήκους μὲν ἕξ μέτρων, πλάτους δὲ ὀλίγον τι πλείονος τῶν τριῶν, ἕξ κλίνας ἦσαν παρατεταγμέναι παρά διάφραγμα, ἡ δὲ μεταξὺ αὐτῶν διόδος ἦτο μολίς ἐνός μέτρου. Ἐξ λοιπὸν ψυχῆ ὄφειλον νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐκεῖ ἔνθα ὑπῆρχε χώρος μολίς διὰ δύο ὅθεν εἰ καὶ ὑπῆρχεν ἀνοικτὸν μικρὸν παράθυρον ἐν τῷ ἀπέναντι της εἰσόδου τοῦ-

χωρ, ἀνέπνεε τις δριμύς ἀπὸ της θύρας ἀσπὴν τινα δριμύταν καὶ θερμὴν ἦτις ἐπνίξε τὴν Πετρίναν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ παρατήρησιν τινα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τριανταφυλλιά γελῶσα ἔλεγε:

- «Ὅτι σου φαίνεται λιγάκι στενόχωρο!»
Ἡ Πετρίνα ἠρέκεσθη νὰ ἀπαντήσῃ: «Λιγάκι.
- Ἐξκοπι λεπτῶν, δὲν εἶνε της δραχμῆς.
- Βεβαίωτατα.»

Ὅπωςδὴποτε τὸ δωμάτιον τοῦτο τὸ λίαν μικρὸν ἦτο πολὺ προτιμότερον τῶν βασῶν καὶ τῶν ἀγρῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ὑπομείνῃ τὴν ἀσπὴν τοῦ παραπήγματος τοῦ Ἀλατοσύρου, ἠθέλει ὑπομείνῃ καὶ ταύτην ἀναμειβόλως.

«Νὰ τὸ κρεβάτι σου, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά δεικνύουσα αὐτὴ τὴν πρὸ τοῦ παραθύρου κλίνην.

Τὸ οὗτω δὴ ὑπὸ της Τριανταφυλλιάς ὀνομαζόμενον κρεβάτι ἦτο ἀχυρόστρωμα καίμενον ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν ἠνωμένων διὰ δύο σανίδων καὶ ἄλλων ἐγκαρσιῶν σάκκος ἐπέτεχε τόπον προσκεφαλαίου.

«Ἐίρεις ἡ φτέρη εἶνε τώρα κοντὰ κομμένη, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς νὰ πλαγιάσῃ ἐντὸς που ἔρχεται πρώτη φορὰ σὲ καλὴ φτέρη. Αὐτὸ δὲ γίνεται, ἂν καὶ λένε πῶς 'ς τὰ ξενοδοχεῖα τὰ ἀληθινὰ δὲν σκοτίζονται καὶ πολὺ πολὺ.

Καὶ ἦσαν μὲν ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ δωματίῳ λίαν πολλὰ κλίνας, ἀλλὰ τοῦναντίον οὐδὲ ἓν κάθισμα ἐφαίνετο.

«Ἐχουν καρρῖα οἱ τοίχοι, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀποκρινομένη εἰς ἀρῶνον ἐρώτησιν της Πετρίνας εἶνε μεγάλη εὐκόλια γιὰ νὰ κρεμάσῃ κανεὶς τὰ ρούχᾳ του.»

Ἦσαν ὡσαύτως καὶ τινα κυτία καὶ κἀνίστρα ὑπὸ τὰς κλίνας, ἐν οἷς οἱ ἐνοικασταὶ οἱ ἔχοντες λευκὰ ἐνδύματα ἠδύναντο νὰ τὰ φυλάξωσιν ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἐφηρμόζετο εἰς τὴν Πετρίναν, τῇ ἤρκει τὸ κρεφίον τὸ παρὰ τοὺς πόδας της κλίνης της.

«Ὅτι εἶσαι μὲ καλοὺς ἄνθρώπους, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἂν ἡ Κουρούνα μιλῆ τὴν νύκτα θὰ εἶνε πολὺ πιωμένη, σὺ μὴ τὴν ἀκούσῃς, εἶνε λιγάκι πολυλογῶς. Ἀῤῥιον σηκώνεσαι μὰ μὲ τὲς ἄλλες καὶ θὰ σου εἰπῶ ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάνῃς γιὰ νὰ μῆκῃς 'ς τὴ δουλειά. Καλὴ νύκτα.

«Καλὸ ξημέρωμα καὶ σ' εὐχαριστῶ.
- Ὅ τι θέλῃς, ἐλεύθερα.»

Ἡ Πετρίνα ἔσκευσε νὰ ἐκδυθῆ, εὐτυχῆς διότι ἦτο μόνη καὶ δὲν εἶχε νὰ ὑποστῆ τὴν περιεργίαν τῶν ὀμοθαλάμιων της. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν συνδόνων της δὲν ἠσθάνθη τὸ συναίσθημα της εὐπάθειας ἢν τοσοῦτον ἀνέμενε, ἦσαν τραχεῖαι ἔάν ἦσαν ὑρασμέναι ἐκ πελεκημάτων δὲν θὰ ἦσαν σκληρότερα ἄλλὰ

τοῦτο ἦτο ἀσπὴν, διότι καὶ ἡ γῆ ἦτο σκληρὰ ὅτε κατὰ πρότον ἐπλαγίσατο κατὰ γῆς καὶ πολὺ ταχέως ἐσυνήθισε.

Ἡ θύρα μετ' οὐ πολὺ ἀνοίγεται καὶ νεανὺς δεκαπέντε που ἐτῶν εἰσελθούσῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἤρχισεν νὰ ἐκδύεται, παρατηρούσα ἐκ διαλειμάτων πρὸς τὴν Πετρίναν δὲν εἶπε δὲ τίποτε. Ἐπειδὴ δὲ ἐφόρει τὰ κυριακὰ της, ἡ ἐργασία της παρετάθη, διότι ἰδέσθης νὰ διευθετήσῃ ἐν μικρῷ κίβωτῳ τὰ εὐραίσματα της ἐνδύματα καὶ νὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τοῦ κρεφίου τὰ εἰς τὴν χρῆσιν της αῤῥιον καθημερινὰ της ἐνδύματα.

Ἄλλη τις ἦλθεν, εἶπειτα τρίτη, τὴν τρίτην τότε δ' ἐπῆλθεν ἀδολεσχία ἐν κωφωτικῇ πᾶσαι δὲ λαλοῦσαι ταυτοχρόνως ἐδιηγουντο ἐκάστη τὰ της ἡμέρας της. Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τῷ μετὰ τῶν κλινῶν εἶλκον καὶ ἀπέθωνον πρὸς κυτία των ἢ τὰ κἀνίστρα των, ἅτινα ἐμπλεκόμενα πρὸς ἄλληλα προσκάλουν κινήσεις δυσφορίας ἢ λόγους ὀργῆς, ταῦτα δὲ πάντα ἐστρέφοντο κατὰ της οἰκοδομητικῆς τοῦ ὑπερφύου.

«Μωρὲ χαρὰ 'ς τὴν κοντικότερου καὶ
- Ὅπου γὰρ θὰ βάλῃ κἢ ἄλλο κρεβάτι.»

- Μὰ τότες δὲ κ' ἐγὼ δὲ σου κάθουμ' ἐδωδὰ μέσα.
- Καὶ δὲ μου λὲς ποῦ ἄλλου θὰ νὰ βρῆς καλλιψότερα.»

Καὶ αἱ ἀναφωνήσεις διεσταυροῦντο εἰς τοῦτοις τέλους, ὅτε αἱ δύο κρῶται συνῆλθον κατεκλιθῆσαν, ἀποκατέστη ὀλίγη πᾶσι τάξις, καὶ μετ' οὐ πολὺ πᾶσαι αἱ κλίμακατελήθησαν πλὴν μιᾶς.

Ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν διὰ τοῦτο καὶ ἀσυνδιαλέξει, μόνον δὲ ἐστράφησαν πρὸς ἄλληλα τινά. Ἀφ' οὐ ἐλέγχθη πᾶν ὅ τι εἶχον λόγου συνέβη κατὰ τὴν διελευσάν ἡμέραν, μετέβησαν εἰς τὰ της ἐπιούσης εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐργαστηρίων, ἐπὶ τὰς αἰτίας, εἰς τὰς παραπονα, εἰς τὰς ἐριδας ἐκάστης, εἰς τὰς φλυαρίας ὀλοῦ τοῦ ἐργοστασίου, ἐνὶ λόγῳ περὶ τοῦ εὐθυνοῦ, τοῦ κ. Βουλφράν, τῶν ἀντιφῶν του ὅς ἀπακάλουν ἀνέους, τὸν διευθυντοῦ, τοῦ Ταλουέλ, ὃν ἀπαξ μόνον ὠνόμασαν, ἀλλὰ τον ἐχαρὰκτῆσαν δι' ἐπιθέτων ἅτινα ἐκφραστικώτερον ὄλας δὴποτε φράσεως ἐδήλουν πῶς ἐκρίνον: ἡ Νυφίτσα, τὸ Λιμοξίτερον, ὁ Ἰούδας.

Τότε ἡ Πετρίνα κατελήθη ὑπὸ συναισθηματος ἀλλοκότου, οὐ αἱ ἀντιφάσεις τὴν ἐξέπληξαν, διότι ἠθέλε μὲν νὰ εἰπῇ ὅλη ὄρα, αἰσθανομένη πῶσον ἀξίαι λόγου ἠδύναντο νὰ εἶνε αἱ πληροφορίαι ἡ ἤκουε, ἀλλ' ἐτέρωθεν ὁμως ἐστονεγορεῖτο ὡς αἰσχυνομένη διότι ἤκουε τῶν λόγους τούτους.

Ἐν τούτοις οἱ λόγοι ἐξηκολούθησαν ἀλλὰ τόσοσιν ἀρισταὶ συχνότατα, ἡ τῶν προσωπικοῦ, ὥστε ἵνα κατανοήσῃ αὐτὴ

ὄφειλε νὰ γινώσκῃ ἐκείνους εἰς ὅς ἐφηρμόζοντο. Ὅθεν ἐπὶ πολλὴν ὄραν δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ Νυφίτσα καὶ τὸ Λιμοξίτερον καὶ ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Ταλουέλ ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, ὁ Ταλουέλ ἦτο ὁ καλὸς δαίμων τῶν ἐργατῶν, ὃν πάντες ἐμίσουν ἅμα καὶ ἐφοβοῦντο, μετ' ἀποσιωπήσεων, ἐπιφυλάξεων, προφυλάξεων, ὑποκρισιῶν ὅστινες ἐξέφραζον τὸσον τον ἐφοβοῦντο πάντες. Πᾶσαι δὲ παρατηρήσεις κατέληγον αὐτολεξεῖ τῷ περικοῦ:

- «Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἄνθρωπος τίμος.
- Καὶ δίκαιος!
- Ἄ! ὅσο γιὰ αὐτὸ!
Ἀλλὰ πάραυτα ἄλλος τις προσέθετε: «Μὰ καὶ μ' ὅλα ταῦτα...»
Τότε δὲ διάφοροι λόγοι προσβάλλοντο πρὸς ἀπόδειξιν της ἀγαθότητος ταύτης καὶ της δικαιοσύνης.
«Ἄν δὲν εἶχε κανεὶς τὴν ἀνάγκην νὰ βγάλῃ τὸ καθημερινὸ του!»
Κατ' ὀλίγον αἱ γλῶσσαι ἐχαλαρώθησαν.
«Τί λέτε; δὲν κοιμοῦμαστε; εἶπε ὀνῆ τις ἐκλελυμένη.
- Καὶ ποῖος σ' ἐμποδίζει;
- Ἡ Κουρούνα δὲν ἦρθ' ἀκόμα.
- Τώρα δὲ τὴν εἶδα.
- Ἦτανε πάλι;
- Σ' τὰ γιωμάτα.
- Τόσο που νὰ μὴ ἔμπορῇ ν' ἀναβῆ τὴ σκάλα;
- Αὐτὸ δὲ πᾶ δὲν τὸ ξέρω.
- Τί λέτε, κλειδόνουμε;
- Ὅτι κἀνὴ τὸν κόσμο ἄνω κάτω.
- Ὅθλωμε πάλι τὰ καλά της περασμένης Κυριακῆς.
- Καὶ χειρότερα ἴσως.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ἐν τῇ κλίμακῃ ὁρυθὸς βημάτων βαρέων καὶ καταθῶν.

- «Νὰ τὴν.»
Ἀλλὰ τὰ βήματα ἐστάθησαν καὶ ἡ κοδοστὴ πᾶσι μετὰ στεναγμῶν.
«Ἐπέσε!
- Ἄν μποροῦσε νὰ μὴ ξανασηκωθῆ!
- Ὅτι κοιμώτανε καὶ 'ς τὴ σκάλα ὡς ἦσαν ἐδῶ.
- Καὶ μεῖς θὰ ἐκοιμώμαστε καλλιτέρα.»

Οἱ στεναγμοὶ ἐξηκολούθησαν ἀνάμικτοι μετ' ἐπικλήσεων

- «Ἐλα τὸ λοιπὸν, Λενιώ μ' ἰδὸς μ' ἓνα χεράκι πῶ μ' ἰ!»
- Πρόσεμα κ' ἔφρασα.
- Ἐ, Λενιώ, Λενιώ μ' ἰ!»
Ἀλλ' ἡ Λενιώ δὲν ἐσάλευσε καὶ μετ' ὀλίγον αἱ ἐπικλήσεις ἔπαυσαν.

«Κοιμάται.
- Τί καλά!
Ἀλλ' αὐτὴ οὐδῶλως ἐκοιμάτο τούτων ἰσχυρῶν προσεκάθει ἐκ νέου ν' ἀναβῆ τὴν κλίμακα καὶ ἐκραξε:

«Λενιώ, ἔλα νὰ μου δώσῃς ἓνα χεράκι, πῶ μ', Λενιώ, Λενιώ μ' ἰ!»

Προφανῶς δὲν προῦχεται, διότι αἱ ἐπικλήσεις ἐξηκολούθησαν προσερχόμεναι ἐκ τῶν κάτω της κλίμακος καὶ μᾶλλον μᾶλλον συχναὶ κατ' ἐκάστην κραυγὴν, οὕτως ὥστε τέλος ἀνεμύθησαν μετὰ θαυρόων.

«Λενιώ μ', Λενίτσα μ', Νίτσα μ', Νίτσα μ' ἡ σκάλα γκρεμίζεται, ὦ πῶ πῶ! τρομάρα μ' ἰ!»

Καυχασμὸς διέδραμεν ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην.

- «Δὲ θᾶσαι ἀπάνω, Λενιώ μ', Νιῶ μ', Νιῶ μ'. Τώρα θὰ βγῶ νὰ σε γυρεύω.
- Τώρα ἔσυχάσαμε, εἶπε φωνὴ τις.
- Καθῆλου θὰ πάῃ γυρεύοντας τὴ Λενιώ καὶ δὲ θὰ τὴ βρῆ καὶ ὑστερ' ἀπὸ μὰ ὄρα θὰ γυρίσῃ, καὶ θάχωμε πάλι τὰ ἴδια της συχωρεμένης.
- Μὰ δὲ θὰ κοιμηθῶμε τὸ λοιπὸν!
- Ἄντε βόηθᾶ τὴν, Λενιώ.
- Ἄιντε σὺ.
- Ἐσένα θέλει.»
Ἡ Λενιώ ἐπέισθη, ἐφόρεσε τὸ ἐσωφόριον καὶ κατέβη.

[Ἐπειτα συνέχισα] ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΟΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Ἐξερπικῶθη τὸ χωριὸ ἀπὸ φωνῆς καὶ παραζᾶν — ὁ πετεινὸς 'ς τὸ ὄρνιθαριό, φωνάζει καὶ φωνάζει πάλι.

«Τί τρέχει; ποῖα ν' ἢ ἀφορμὴ ποῦ τὸν ταράσσει τὸν αὐθάδη; Μὴν ἦλθε ἡ ἀλεπού; ἢ μὴ τὸν κινηγάει τὸ κουνάδι;

Μὴ μονομάχως ξανά, καὶ τὸν ἐχθρὸ ἔχει νικῆσῃ, καὶ δὸς του τώρα ξεφώνῃ, τὸν θριαμβὸ νὰ διαλαλήσῃ;

Μήπως 'ς τὴς κόττας τὸ λαμπρὸ ψαράγκαθο ἔχει σκαλώσῃ καὶ ξεφώνιζει μὲ καιμὸ νὰ πᾶ κανεὶς νὰ τὴν γλυτώσῃ;

Ἐτα ρωτοῦνε τὰ παιδιὰ ἀπ' τες φωνᾶρες ξαφνισμένα καὶ τρέχουν μὲ δειλὴ καρδιά νὰ ἰδοῦν ἀπ' ὅλα αὐτὰ κανένα.

Μὰ κεί ποῦ πᾶν οἰγὰ οἰγὰ, τί θαῦμα λέτε τὰ ξιπάζει; «Ἡ ὄρνιθες γεννοῦν τ' αὐγάκι» ὁ πετεινὸς μόνον φωνάζει.»

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐκ της ἀνεκδότου συλλογῆς «Ὁ Φίλος» τῶν Ἑλληνοκρατῶν]

ΟΔΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ [ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ] (Συνέχεια ἴδι σελ. 115)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐστιατόριον, εἰς τὸ ὅποιον εἶνε ἐστρωμένη ἡ τράπεζα. Ἐπὶ τινος τραπέζης φαίνονται πινάκια κρέμας καὶ διαφόρων γλυκισμάτων].

ΣΚΗΝΗ Α'

Ὁ ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του ὀδοπορικὸν ἀσπυ. — Ἄπ' ἐδῶ, καὶ διὰ ἀπ' ἐδῶ, ἀνεψιᾶ! Ὅτι περάσαμε τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ πάμε εἰς τὰ δωμάτια σας.

ΚΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ [φορεῖ ταξιδιωτικὴν ἐνδυμασίαν, καὶ κρατεῖ πιλοθῆκην ἐκ χαρτανίου] Ἄχ! καλέ μου θεῖε, θαρρῶ πως θέλετε νὰ μας δώσετε ἀπὸ τώρα ἰδέαν διὰ τὰ ὄρατα πράγματα που θὰ μας φιλέψετε.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ [εἰσέρχονται κρατοῦντα δέμα εἰς τὴν χεῖρά των, τὸ μικρότερον κρατεῖ τὰς ἡμερέλλας]. Ἄχ, τί ὄρατα εὐωδία κρέμας καὶ σοκολάτας!

ΣΚΗΝΗ Β'

Οἱ αὐτοί, ΣΟΦΙΑ [εἰσέρχεται κρατοῦσα μεγάλην τούρταν].

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Τί ὄρατα τούρτα! ΚΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. — Τί γλυκίσματα, θεῖε, εἶσθε τόσοσιν καλὸς!

ΣΟΦΙΑ, ἀφίτουσα τὴν τούρταν ἐπὶ ἐπιπλοῦ τινός. — Θέλει ὁ κύριος νὰ πάγῃ τώρα εἰς τὸ ὑπόγειο διὰ νὰ φέρῃ κρασί, ὅπως συνηθίζει πάντα; Ἐγὼ εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ θὰ ὀδηγήσω τὴν κυρίαν καὶ τὰ παιδιὰ εἰς τὰ δωμάτια των.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Ἐτσι λέγεις; Ὅπως θέλεις. Πάρε λοιπὸν τὸ μπαστοῦνι καὶ τὸ καπέλλο μου. Δὸς μου τὰ κλειδιά καὶ τὸ φανάρι.

ΣΟΦΙΑ. — Ἐδῶ εἰς τὸ κελλάρι τα ἔχω. [Τῷ δίδει τὸ φανάριον καὶ τὰ κλειδιά, τὰ ὅποια λαμβάνει ἀνοίγουσα μίαν θύραν] Πάρτε τὸ σκοῦφο σας, κύριε, γιατί κἀμνε κρῶ 'ς τὸ ὑπόγειο καὶ μπορεῖτε νὰ καταρρογιασθῆτε.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Καλὰ λέγεις; θὰ βάλω τὸν κοιτωνίτην μου στὰν ἐπιστρέψω. [Ἐτέρχεται].

ΚΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. — Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος ὁ θεός μου! Ὅλο φροντίζει πῶς νὰ εὐχαριστῆ τοὺς ἄλλους. Ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν μουσικὴν;

ΣΟΦΙΑ. — Τὴν ἀγαπᾷ λέγει; τρελαίνεται. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸ τί γίνεται; οὔτε ἓνας ἅγιος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σταθῆ ἐδῶ μέσα. Ὅταν δὲν παίζει τὸ φλάουτο, παίζει τὸ πιάνο ἂν δὲν εἶνε τὸ πιάνο, θάνα τὸ βιολί, καὶ ὕστερα τὸ μεγάλο ἔκτενο σύνεργό που παῖνει τόσοσιν τόπο.

ΑΛΚΗΤΙΣ, γελῶσα. — Τὸ βιολοντσέλλο!

Σοφία. — 'Επί τέλους θά ιδήτε αν είνε διασκεδαστικόν νά ὑπηρετῆ κανεὶς κάποιον που ἔχει τέτοιαις ἰδιότητάς. Δέν πρέπει, λέγει, τὰ παιδιά νά ἐγγίζουσι τὰς μηχανὰς αὐτῆς τῆς μουσικῆς!

Μικροί, γελῶν. — 'ὦ, ὦ, μηχανὰς τῆς μουσικῆς!

ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ, σοβαρῶς. — Τὰ παιδιά μου θά σέβωνται τὰς ὁρῆσεις τοῦ θεοῦ των καὶ θά μάθουν ν' ἀγαποῦν ὅ, τι αὐτὸς ἀγαπᾷ. Καὶ σένα, κόρη μου, σοῦ εἶπα νά εὐρῆς καμμιά φορὰ ἄλλον κύριον, τόσον καλόν ὅσον εἶνε ὁ τῶρινός σου.

Σοφία. — 'Ἰσως ἔχει δίκαιον ἡ κυρία... Μὰ κάποτε χάνω τὴν ὑπομονήν μου καὶ τότε με τρώγει ἡ γλώσσά μου... Δέν εἶμαι ὁμως κακιά... Μὰ πρέπει

τὸν ἕνα βραχιόνά της ἔχει τὸν κοιτωνίτην τοῦ κυρίου της].

Σοφία. — Ὁ κύριος θά φορέσῃ τὸν κοιτωνίτην του;

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — 'Ὀχι, ὄχι τώρα! Βάλε τὸν σὲ μιὰ καθέλλα. Ἡ ἀνεψιά μου θά μου ἐπιτρέψῃ νά τον φορέσω μετὰ τὸ γεῦμα.

ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ. — 'Ἀλλὰ θεε, σὰς παρακαλῶ πολὺ, μὴ ἐνοχλεῖσθε ἐξ αἰτίας μου... φορέσατέ τον ἀπὸ τώρα.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — 'Ὀχι, ὄχι, καλὰ εἶμαι ἔτσι. [Διανέμει σοῦπαν εἰς τὰ πινάκια, τὰ ὅποια ἡ Σοφία θέτει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνώπιον ἐκάστον. Τὸ καυρὶον ἀρχίζει ἔφαρνα νά κελαῖθ. — Τὴν φωνὴν αὐτοῦ μιμεῖται κάποιος εἰς τὰ παρασκηνία].

ΚΑΛΑΙΟΠΗ. — 'ὦ, τί καλὰ που τραγουδεῖ τὸ κανάρι σας, θεῆ μου!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, καταχαριστημένος. — Εἶδες, τί ὠραῖά σου κελαδεῖ; Ἐνα πρᾶγμα ὁμως δέν ξέρεις, πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νά του μάθῃ διαφόρους σκοποὺς με ἕνα μικρὸ αὐλό. Θά σου δείξω νά ἰδῆς πῶς παίζω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — 'ὦ, τί ὠραῖα που θάνε! Ὅταν μοῦ δείξετε θά τους παίζω ἐγὼ τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς, ἂν θέλετε.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — 'Ἐλα νά σε γιλήσω, μικρὴ μου. Βλέπω ὅτι ἀγαπᾷς τὴν μουσικὴν. Σὺ τοῦλάχιστον θά με ἐννοήσῃς. Ἀνεψιά μου, εἶνε ὅλα τὰ παιδιά σου ἔτσι καλὰ;

ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ, γελῶσα. — 'Ὅλα ἀγαποῦν τὴν μουσικὴν, θεῆ μου, καὶ ἐγὼ τὴν λατρεύω!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, τρίβων τὰς χεῖράς του. — 'ὦ, τὸ εἶθεύρα! δέν εἶσαι ἔς τὰ ψέμματα ἀνεψιά μου... Ἀλλὰ ἐφοδοῦμένη μήπως τὰ παιδιά σου εἶνε ἀνυπότακτα [Με ἔφαρσαν] εἰς τὰ θέλητρα τῆς θείας αὐτῆς τέχνης. Μετὰ τὸ γεῦμα, θά σας παίζω μερικὰ κομμάτια με τὸ περιφθμο βιολί μου.

[Ἡ Σοφία ρίπτει ἐκ τῶν χειρῶν της ὀλίγηρον σωρὸν πινακίων].

Σοφία, κατ' ἴδιον. — Τ' ἀρχίζει καλῶς! Τί οἰκογένεια! Θεῆ μου! Τί οἰκογένεια! [Σκίπτει νά μαζέψῃ τὰ συντρίμματα] Ἐγλίστησαν!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, μετὰ πολλῆς ἠσυχίας. — Δέν εἶνε τίποτε, κόρη μου, δέν εἶνε τίποτε. Φθάνει που δέν ἐκτόπησες! Σο-

φία, σοῦ συνίστα καὶ πάλιν νά φροντίσῃς διὰ τὰ ὄργανά μου· ἐπιθεώρησέ τα ἄλλην μιάν φορὰν πρὶν πάμε εἰς τὴν ἀίθουσαν... Νά μὴν ἀφήσῃς οὔτε ἕνα σπυρὶ σκόνη ἐπάνω... Ἀκούς;

Σοφία. — Ναι, Κύριε. [Κατ' ἴδιον] Ἀχ, αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη σκόνη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Θεε, ἐγὼ παίζω πιάνο, ὅπως καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου· ὁ Κίμων παίζε βιολί!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, ἐν ἐκστάσει. — Ἀλήθεια; Μὰ τότε λοιπὸν ἐδῶ θά ἔχωμε τὸν παράδεισον!

Σοφία, μεινιδῶς. — Τὸν παράδεισον! Δέν λέγει ἕνα φρενοκομῆτο μουσικῆς, δέν λέγει κόλασι! [Λαμβάνει ἕνα ἔσοκονιστήριον καὶ το σπείρει εἰς τὸν αἶρα] Θά πάγω νά ἐπιθεωρήσω τὴν σκόνην... Περιμένετε...

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, ἠσυχῶς. — Πήγαμε κόρη μου, θά περιμένωμε.

ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ. — Ναι, θά ὁμιλοῦμεν καὶ θά περιμένωμεν [Ἀρχίζουν πάλιν νά τρώγου].

[Ἐπειτα τὸ τέλος] Σοφία ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΑΚΙ

Μίαν φορὰν ἕνα δενδράκι εἶδεν ἕνα χωρικόν, ὁ ὅποιος διήρχετο με τὸν πέλεκύν του πλησίον τοῦ δάσους, καὶ τὴν εἶπεν:

— 'Ἀκουσε τὴν παράκλησίν μου. Κόψε αὐτὸ τὸ δάσος που εἶνε κοντὰ μου καὶ δέν μ' ἀφίνει νά μεγαλώσω, οὔτε νά φανῶ τί εἶμαι· αἱ ρίζαι μου εὐρίσκουσι ἐμπόδιον καὶ δέν εἰμποροῦν νά προχωρήσουν, καὶ τὸ ἀεράκι μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνει νά δροσίσῃ τὰ φύλλα μου. Ἀν δέν μ' ἐμπόδιζαν νά μεγαλώσω, ὅλη ἡ χώρα θά με ἐθαύμαζε· ἀλλὰ τώρα εἶμαι ἀδύνατον καὶ μετ' ὀλίγον θά ξηρανθῶ.

Ὁ χωρικὸς καταβιάζει τὸν πέλεκύν του καὶ κόπτει τὰ δένδρα. Τὸ ἔδαφος τριγύρω καλύπτεται με κορμούς καὶ με φύλλα. Μόνον τὸ δενδράκι μένει ὄρθον καὶ ὑπερήφανον. Ἀλλ' ὁ θρίαμβός του δέν διαρκεῖ πολὺ· ὁ ἥλιός του κατακαίει, ἡ βροχὴ τὸ κτυπᾷ, ὁ δὲ ἄνεμος ἐπὶ τέλους το ρίπτει.

— Ἀχ! τῷ λέγει εἰς ὄψιν, σὺ πταίεις διὰ τὸ πάθημά σου· ἂν εἶχες ὡς προφυλαγμὰ σου τὸ δάσος, οὔτε τὴν ἐστὴν οὔτε τὸν ἄνεμον θά ἐφοβείσασ. Ὅταν τὰ παλαιὰ δένδρα θά ἐξηραίνοντο σὺ θά ὕφανες τὴν κορυφή σου· θά ἦτο ἰσχυρόν καὶ δέν θά σε ἔσπανε νῆματαίγες. Σὺ πταίεις διὰ τὴν καταστροφὴν σου.

[Κατὰ τὸν διάσημον Ρώσον μυθογράφον ΚΡΕΙΔΑΣ].

Η ΑΓΕΛΑΔΑ

Μοῦ καὶ μοῦ ἡ ἀγελάδα τρώγει χόρτα ἔς τὴν λιακάδα, βότανα μικρά, μεγάλα, γὰ νά καταβῶσῃ γάλα.

Νά το κάμουνε τυράκι, νά το κάμουν βουτυράκι, νά μου βάλουν μῆσ' ἔς τὸ πιάτο, νά μ' ἴπουν: « ὄριστε, φάτο! »

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ [Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ

— Ἐγὼ εἶμαι πρῶτος! φωνάζει ὁ Ἀντωνάκης, ἐγὼ εἶμαι πρῶτος!

Εἰς τί ἀρά γε εἶνε πρῶτος; εἰς τὴν ἐργασίαν; εἰς τὸ σχολεῖον; Ὀχι, πρῶτος τρέχει νά εἰπῇ καλημέρα τῆς μητέρας. Κάμνει πολὺ καλὰ βεβαίᾳ που θέλει νά καλημερίσῃ τὴν μητέρα του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν βίαν του νά φάσῃ πρῶτος, ὅθως βιαίως τὴν ἀδελφὴν του, καὶ σχεδὸν ἔρριψε τὸν ἀδελφόν του. Ἡ Θάλεια κοντεύει νά κλάσῃ, ὁ δὲ μικρὸς Ἀλκιβιάδης εἶνε πολὺ δυσηρεστημένος. Τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ, πάλιν ὁ Ἀντωνάκης λαμβάνει τὸ καλλίτερον κομμάτι. — Τὸ δικὸ μου εἶνε μεγαλύτερο! φωνάζει θριαμβευτικῶς, ὡς νά ἐκέρδιζε καμμίαν μάχην.

Καὶ τί τάχα με τοῦτο; Τί ἀποδεικνύει τοῦτο; ἀπλῶς ὅτι εἶνε λαίμαργος.

Ἀν παίζουν τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Ἀντωνάκης φωνάζει: Ἐγὼ εἶμαι ὁ λοχαγός! ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγός! Καὶ ὁ μικρὸς Ἀλκιβιάδης εἶνε ἠναγκασμένος νά βαδίσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τὰ ἀριστερά, ὅπως διατάσσει ὁ ἀρχηγός, χωρὶς νά ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά ποτὲ νά εἶνε ἀρχηγός.

Ἀν ἡ Θάλεια θέλῃ νά τρέξῃ νά κρούσῃ τὴν τὸν πατέρα ὅστις ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ γραφεῖον του, ὁ Ἀντωνάκης τὴν σκουντᾷ καὶ φωνάζει:

— Ἀφῆσέ με νά περάσω πρῶτος!

Ἀν θέλῃ νά πλησιάσῃ εἰς τὸ παράθυρον διὰ νά ἰδῇ τὸν πτωχόν ὅστις περὶ καίει τὸ ὄργανέτον, ὁ Ἀντωνάκης τὴν σπρώχνει παράμερα, διὰ νά σταθῇ αὐτός εἰς τὴν καλλίτεραν θέσιν καὶ ἰδῇ καλλίτερα.

Ὅταν παίζουν εἰς τὸν κήπον, ἡ φράσις τὴν ὅποιαν λέγει διαρκῶς εἶνε ἡ εἴη:

— Τρέχω γρηγορώτερα ἀπὸ σέ! Τρέχω γρηγορώτερα ἀπὸ σέ!

Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὴν κούριαν καὶ κουνιέται.

— Γιὰ ἰδῆ τί ὠραῖα που κουνιόμαι!

Τί ἠηλά που πάγω! Σὺ δέν μπορεῖς! Ὁ Ἀλκιβιάδης βλέπει τί κάμνει ὁ ἀδελφός του, ἀλλὰ δέν τον θαυμάζει εἰς ὅλα. Σκέπτεται ὅτι ὁ ἀδελφός του θά ἦτο πολὺ καλλίτερος, ἂν τον ἐπερίμενον ὀλίγον, ἂν τῷ ἔκαμνον ὀλίγην θέσιν εἰς τὴν κούριαν καὶ διεσκέδαζον μαζί.

Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ με τὴν γνώμην τοῦ Ἀλκιβιάδου. Ὁ Ἀντωνάκης δέν εἶνε καλὸς ἀδελφός, δέν ἠξεύρει τί θά εἰπῇ νά εἶνε κανεὶς μεγαλύτερος.

Πρέπει νά εἶνε τις πρῶτος εἰς τὰ μαθήματα, πρῶτος δταν τον φωνάζῃ ἡ μητέρα νά μελετήσῃ τὰ μαθήματά του,

πρῶτος εἰς τὸ νά ἐκτελέσῃ πᾶσαν παραγγελίαν, νά φανῇ ὠφέλιμος, νά χαιρετᾷ τοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους που ἔρχονται εἰς ἐπίσκεψιν καὶ νά μὴ φεύγῃ ὡς ἀνόητος, νά εἶνε πρῶτος δταν ἡ μητέρα λέγῃ νά δώσῃ τὰ πηγινιδιά του εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν, νά βοηθῇ τὴν ἀδελφὴν του δταν σηκώσῃ πολὺ βάρος, πρῶτος τέλος πάντων καὶ εἰς τὰ δύσκολα καὶ κοπιαστικά πράγματα, ὄχι μόνον εἰς τὰ εὐάρεστα.

Μόνον τοιουτοτρόπως ἀποδεικνύει κανεὶς ὅτι εἶνε ἀληθῶς μεγαλύτερος.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 117]

Ἀχ! ἂν τα ἔβλεπαν τὰ παιδιά ἐκεῖνα ὁ πατέρας των ἢ ἡ μητέρα των· θά τα ἐμάλωναν πολὺ, πολὺ· τὰ εἶχεν ἀπαγορεύσῃ νά ἐμβαίνουν εἰς βάρκας ἢ ν' ἀναβαίνουν εἰς σχεδιάς.

Εἰμποροῦν νά πνιγοῦν. Τί παρήκοα παιδιά!

Ἀλλὰ ἔφαρνα ἀπὸ μακριὰ ἀκούεται: Δίγκ! Δίγκ! Δίγκ!

Τότε ὅλοι οἱ μικροὶ πηδοῦν γρήγορα ἀπὸ τὴ σχεδιά καὶ τρέχουν, τρέχουν.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔρχεται καὶ ὁ Βᾶσος· καὶ τότε λέγει με τὸν νοῦν του ὁ Σταθης:

— Σταθης, Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μήτσος, Νιόνιος, Πέτρος, Νίκος, Βᾶσος· ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα, δεκά.

Καὶ τρέχει τόσο πολὺ ὁ μικρὸς Σταθης, ποῦ ξεπερνᾷ τοὺς συντρόφους του καὶ δέν φαίνεται πλειά.

Φθάνει πρῶτος εἰς τὸ σχολεῖο καὶ εὐρίσκει τὸν διδάσκαλόν που κτυπᾷ τὸν κώδωνα με ὄλην του τὴν δύναμιν, καὶ ὁ μικρὸς Σταθης λέγει:

— Σταθης, Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μήτσος, Νιόνιος, Πέτρος, Νίκος, Βᾶσος, ἐννέα καὶ ὁ Δάσκαλος δεκά.

Με αὐτὸν τὸν τρόπον ἔμαθεν ὁ Σταθης νά μετρᾷ ἕως τὰ δεκά.

« Περὶ τῆσθε τὸν Κλέστιν καθήμενον παρὰ τῷ τραπέζῳ καὶ ἑτακτοῦ λουθοῦντα τὴν ἀνάγνωσιν » [Σελ. 121, στήλ. α']

νά κάμωμε γρήγορα, ἀκούω τὸν κύριον ν' ἀναβαίνει τὴν σκάλα... [Ἐτέρχονται διὰ τῆς μιᾶς θύρας, ὁ θεὸς ἔρχεται διὰ τῆς ἄλλης].

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οἱ αὐτοί, ὁ ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ.

Ὁ ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, [ἀποδέτει τὸ κάπνον πλῆρες φιαλῶν καὶ παρατρεῖ τὴν ἐπιγραφὴν μιᾶς φιάλης]. — Νά μία φιάλη κουμανταρία που θά κάμῃ τὰ στομάχια τῶν μουσαφίρων μου ν' ἀπορήσουν ἐνόμιμα πῶς εἶχαν τελειώσῃ, καὶ εἶμαι κτευχαριστημένος που εὐρήκα μία. [Τὴν θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης]. Ἐδῶ κοντὰ ἔστιν ἀνεψιά μου! [Τὰ τέκνα τῆς κυρίας Ἐλπινικῆς ἐπανέρχονται ἄνευ τῶν ὀδοιπορικῶν των σκευῶν· ὁ θεὸς τρέχει εἰς προῦπάντησιν τῆς ἀνεψίης καὶ τὴ προσφέρει τὸν βραχιόνά του.] Ἀγαπητὴ μου ἀνεψιά, ἄς καθήσωμε ἔς τὸ τραπέζι. Πᾶρε τὴ θέσι τῆς οἰκοκυρῆς τοῦ σκιτιοῦ που εἶνε ἀπέναντί μου. Παιδιά μου, καθήσατε δύο ἀπὸ δεξιὰ καὶ δύο ἀπ' ἀριστερά. Τὸ ταξίδι θά σας ἀκόμισε, καθὼς φαίνεται, τὴν ὄρεξιν. [Ἡ Σοφία εἰσέρχεται φέρουσα τὴν σουπιέραν εἰς

τὸν ἕνα βραχιόνά της ἔχει τὸν κοιτωνίτην τοῦ κυρίου της].

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — 'Ἐλα νά σε γιλήσω, μικρὴ μου. Βλέπω ὅτι ἀγαπᾷς τὴν μουσικὴν. Σὺ τοῦλάχιστον θά με ἐννοήσῃς. Ἀνεψιά μου, εἶνε ὅλα τὰ παιδιά σου ἔτσι καλὰ;

ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ, γελῶσα. — 'Ὅλα ἀγαποῦν τὴν μουσικὴν, θεῆ μου, καὶ ἐγὼ τὴν λατρεύω!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, τρίβων τὰς χεῖράς του. — 'ὦ, τὸ εἶθεύρα! δέν εἶσαι ἔς τὰ ψέμματα ἀνεψιά μου... Ἀλλὰ ἐφοδοῦμένη μήπως τὰ παιδιά σου εἶνε ἀνυπότακτα [Με ἔφαρσαν] εἰς τὰ θέλητρα τῆς θείας αὐτῆς τέχνης. Μετὰ τὸ γεῦμα, θά σας παίζω μερικὰ κομμάτια με τὸ περιφθμο βιολί μου.

[Ἡ Σοφία ρίπτει ἐκ τῶν χειρῶν της ὀλίγηρον σωρὸν πινακίων].

Σοφία, κατ' ἴδιον. — Τ' ἀρχίζει καλῶς! Τί οἰκογένεια! Θεῆ μου! Τί οἰκογένεια! [Σκίπτει νά μαζέψῃ τὰ συντρίμματα] Ἐγλίστησαν!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, μετὰ πολλῆς ἠσυχίας. — Δέν εἶνε τίποτε, κόρη μου, δέν εἶνε τίποτε. Φθάνει που δέν ἐκτόπησες! Σο-

ὅποιος στέλλει ἐξ Ἀθηνῶν τὰς λύσεις του χωρίς τὴν ὑπογραφήν του ; Νομίζω ὅτι εἶμαι μόνος ; Καὶ νὰ ἴτα ὁ μόνος ! ἄλλ' εἶνε καὶ τόσοι ἄλλοι τῶν ὁποίων τὰς λύσεις ρίπτει εἰς τὸ καλάθ. διότι λησιμονοῦν νὰ γράβουν τὸ ὄνομα των ! Ὀλιγώτερον ἀσηρημένοι, καλὸν μοι φίλοι, ἐν θέλετε νὰ μὴ πηγαίνουν χαμένοι οἱ κόποι σας

Τώρα εἶσαι ἐντελὴς καλὰ, **Ἐβασίθητις καρδία** !

Κ' ἐγώ, διατίτων Ἀσπὴρ, εἰδέεσσα μετ' ἀνεκρίστου χαρᾶς τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν καὶ περιμένω καὶ ἄλλας.

Ἀλήθεια ἠπόρουν πῶς δὲν μου γράφεις, Ὁραία Κέρκυρα, ἀλλ' ἀπ' οὐ σ' ἐμπόδισαν τὰ μαθήματα, ἐξηγηταὶ τὸ πρῶτον. Στέλλε μου πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ὅσαι εἶνε καλαὶ θὰ εἶδη ἢ σεερά των νὰ δημοσιευθῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Μαΐου δ. ε.

547. Δεξιόγρφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρῶτος λόγος τὸ δευτέρον μου καὶ ἦρος τις τοῦ Τρωικοῦ εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Φιλίππου Χαλδίου.

548. Στοιχειογράφος.

Εἶμαι ἡμέρη τῆς βασιλείας.

"Ἦρος γίνου" ἐν τῷ ἄμα

"Ἄν τὸ πρῶτον ἀποσπασῆς

Τοῦ ὀνόματός μου γράμμα.

Ἐπιτάλη ἐπὶ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

549. Λίνεγμα.

Εἶμαι βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

πλὴν νὰ λέγω συνηθῶ :

«Βασιλεὺς εἶμι τῶν ἑσών

ἢ ἕ τὴν σκοτεινὰ φωνήν».

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ τῆς Μιτολήνης.

550. Λίνεγμα.

Εἰς βρατείας κορυφῆν καὶ εἰς βοσκῶν ἐπίσης θὰ μεῦρῃς ἀναγνώστα μου, ἐν με ἀναζητήσης.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ὀρρέως.

551. Μωσαϊκόν.

Ὁ Θεοκωδίδης, Πίνδαρος, ὁ Κέρροφ καὶ ὁ Κλέων Ἡ Τρώη ἢ περίρημος, ὁ Πλάτων καὶ ὁ Νέρων Μᾶς εἶδον τὰ συστατικὰ ὡς ἄμμα ἐνθέων Ῥήτορα νάνασθησῶμα ἐν τῶν πολλῶ ἀρχαίων.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Χρυσέλλιδος.

552. Ἀσπὴρ.

+ + + Νάντικατασθῶσιν αἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε ν' ἀναγινώσκεται ὀρθῶντως πρωτεύουσα δημοκρατίας τῆς Ν. Ἀμερικῆς, καθέτιος ἑσών, καὶ διαγωνίως θαλάσσιον κῆρος καὶ πτηνῶν.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἑσπέρου.

555. Λογοπαίδιον.

Μετὴν ἀλήθειαν ἢ μετὸ ψεῦδος εἶνε περισσοτέραν σχέσιν ὁ Ἄλλ Πασῶς ;

Ἐπιτάλη ἐπὶ Ἀρρηθίδος τοῦ Νικηταίου.

554-556. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἑσών.
1.—2 Αἱ ἄνδρες καὶ ἑσραὶ ἑσραὶ τῶ πάλαι ὑπὸ Σκυθῶν ἐνέμοντο.

3. Κίμων ὁ στρατηγὸς υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου ἦτο.

Ἐπιτάλη ἐπὶ Θεραυτοῦλου Θ. Ζωιτοκόλου.

557-558. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ἄσος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τρώμος.
2. Ὁ Λευκὸς δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μέλας.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀδριάνου Στρατιώτου.

555-558. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑσὸς σπουδῆστος γράμματος ἐκίστης τῶν κάτωθι λέξεων μετ' ἄλλων δυο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Μοῖρα, αἶρω, ἴμας, ἄρτια, ἔδρα, ὕαλος, κροτῶ.

Ἐπιτάλη ἐπὶ Παναγιώτου Π. Πιερῶν.

556. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πάλαιος τῆς Ἑλλάδος.

1. Ζῶον. 2. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3. Ποταμὸς.

Ἐπιτάλη ἐπὶ Γεωργίου Λαοκαράνη.

567. Ἀπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κῆτιου, τὰ δὲ δευτέρω τὸ ὄνομα κῆτου.

1, Θεὸς τῆς μυθολογίας. 2, Περιήρημος ἑσγράφος. 3, Ποταμὸς τῆς Μικρῆς Ἀσίας. 4, Πόλις τῆς Εὐβοίας. 5, Τόπος ἀσφαλείας. 6, Μέρος τῆς ἀμάξης. 7, Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀργιολοῦδου Ἀθηνῶν.

568. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγῶν.

1. Ἀρχαῖος ῥήτωρ. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Ἐσῆμα γεωμετρικόν. 4. Πόλις Ἑλληνικῆ. 5. Ἐσὸς τῆς μυθολογίας. 6. Προδότης Τ. Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Μικτιδίου.

569. Ἑλλητισοῦφρωναν.

ν — τ — πλν — τε — ζ — μ — φρνος — τ — πλρχ,

κ — λμν — τχς — θλ — κτδθ.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Ἐλισάβητος Παρθίου.

570. Φωνηεντόλιπον.

δν — νμς — χρς.

Ἐπιτάλη ἐπὶ Ἐλισέως Κ. Ἀναστασιδίου.

571. Γρίφος.

AY TO TO

MM TO TO

Ἐπιτάλη ἐπὶ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Μαρτίου. 15

233. Κρισάρεα (Καίσαρ, Ἰα). — **234**

Βίτην (B, E, N). — **235. Βέλος, ἔλος.** —

236. Πάρος, λάρος. — **237. Ἡ βασίσα.** —

238. Κουτάλι με ζωμόν. — **239. Ἥλιος.** —

— **241. Α**

240. Α Ρ Η Σ Ε

Ρ Η Μ Α Ι

Η Μ Α Ρ Λ Α Ε Ρ Τ Η Σ

Σ Α Ρ Α Ι

Ο

Ν

— **242. Γουλιεμὸς ὁ Παραβάτης, τὸ 363.** —

243-245. 1, Πάρος, 2, Εὐβοία, 3, Μύκονος. — **246-254. Ἡ ἀντικατέστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς κα, αἱ δὲ σχηματιζόμενα :**

λέξεις εἶνε : κήμιλος, καρῶς, κασία, κιάρα, κιάραμα — **252-253. 1. Χάριον, χαίρων, αἶρων, ἔκρων, ἔκων, ἔλλον, ἔλων, ἔδλων, ἔδλων, δαίμων.** — **2. Τροία, τοία, οία, ὄσα, ὄσας, ὄσως, ὄσως, ἔλλος, ἔλλως, ἄργος.** —

254. ΒΕΛΓΙΟΝ (1, ΤΙΒέτ. 2, ΤΙΒέρις. 3, Ἑλλάς. 4, Ἀργος. 5, Νήσων. 6, Κόμοδος. 7, Κόνησι.) — **255. ΑΛΚΑΙΟΣ, ΚΑΛΑΜΑΙ (1, ΔΚταῖος. 2, ΛΑθραῖ. 3, ΚΛεοπέτρα. 4, ΑΛρών. 5, ΙΜέρος. 6, ΟΑσις. 7, Σίτος).** —

256. Ὅπου δὲν ἴπτεται λόγος ἴπτεται ῥάδος. —

257. Οὐκ ἐν τῶ πολλῶ τὸ εὐ, ἀλλ' ἐν τῶ εὐ τὸ πολλῶ. — **258. Ὁ κακοὶ ὀμιλῶν ὑκατῖπται ὡς σπῆτόμενον μῆλον.**

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ ἐπιστολικῶν καὶ παιδιῶν ἐκδοθέντι ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τῆς ἐπιμελείας καὶ παρασκευῆς ἐπὶ τῶν Γραμματικῶν αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας Ἀθίμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβύων δὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνοῦδα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυτῶν μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χρῆσιμώτατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Βαίειν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Ἀθίμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Παρηγησις ἐπὶ τῶν Κούρασων, ἕδη, Πάμα, περιπέτειαι. Ἄδειον. δρ. 4,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν ! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνη-Ρήδ, περιπετικῶδες θελακτικόν, διδακτικόν. Μεταφραστικὸν Ἀρ. Π. Κορυτῶν, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,75

Τὸ Ἔσμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Ανδρῆ Λαυρία. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐκ Ρωσσίας διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυτῶν μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγὴται καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαροῦσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικῶτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβύων δὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Καταρῆ ζωοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα ἐκ παιδιῶ. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίς Μ. Ἀλκῶν, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσοῦ χάριτος ἐκιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος ἐκ τῆς ἡρώδους καὶ τῶν ἐπὶ ἐξαδέλων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμιλίου Βλαβύων (Ἀρ. Π. Κορυτῶν), πρὸς χηρῶν τῶν Ἀμερικανικῶν Σχολείων, Παρθενωτικῶν καὶ Νηπιαγωγείων. Μικρὰ σκηναὶ καὶ παραστάσις ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκονομικαῖς ἑσραῖς. Σκηναὶ δύο, ἦτος :

Σκηνὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἀπρεπόμενος καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,50

Σκηνὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παιδικούς διαλόγους ἀπηχομένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,50

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Παπαδοπούλου. Τρία ποιήματα, ἐν ἑκάστῳ περιέχει ὑπὲρ τὸ 200 παιδικὰ πνευματικῶν ἔργα τῆς μαγικῆς δυνάμεως νὰ διαχρῶσιν τὴν παιδρῶν καὶ εἰς τὴν μάλλον σπουδῆν συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τομῆματα ἑσῶν δρ. 2,50. Ἄδειον ἐκαστομῆτιον. δρ. 1,50

Ὁ Πυροεπιπέλιος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελακτικώτατον καὶ μορφοτικόν τῶν ρακῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβύων δὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν, χωροτομημάτων πάντοτε Κράτους, χρυσῶν, τομωρικῶν, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγματων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματικῶσιν. Οἱ ἀλλόσποντες κατοικῶν διευθυντικῶν παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συνακοστέλλοντες τὴν καλαίαν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματικῶσιν διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταινίας. δρ. 1,50

Κατάκοπος περὶ μὴ λήψεως φύλλων γράμματα μετὰ παραλείπον δεκαετημέρου τὸ πολὸν ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὼν ἀπαράδεκται.